

„Soha nem döntöttem el, hogy ezt a szakmát fogom választani”

Egy hang, egy mosoly, egy arc, akit mindenki mindenhol nagy valószínűséggel felismer. Évtizedek óta a magyar televíziózás meghatározó alakja Jakupcsek Gabriella. A Ridikülben láttam először még 2014-ben, de már akkor magával ragadott azzal a természetességgel, őszinteséggel, ami a képernyőn át tükröződött róla.

- Mikor döntötte el, hogy ezt a szakmát fogja választani?

J.G.: Soha nem döntöttem el, hogy ezt a szakmát fogom választani, mert egész másnak készültem. Egyrészt Színházi és Művészeti Főiskolára jártam, két év múlva pedig bölcsészkarra. De egészen más dolgok érdekelték, így érdeklődésből és pénzkeresésből mentem el a televízióhoz. Akkor be lehetett ilyen módon kerülni és ott dolgozni. Először szerkesztő voltam és teljesen véletlenül alakult úgy, hogy a képernyő másik oldalára kerültem.

- Az elmúlt évtizedekben mindig a televíziózás nagy alakja volt, miközben ez egy rendkívül változékony, ingoványos szakma. Hogyan tudott mindig megújulni és hiteles maradni?

J. G.: Ez ma is küzdelem még, mindig az. A televíziós trendek borzasztó gyorsan változnak, így mindig azon múlik, milyen műfajok vannak, milyen típusú műsorok vannak éppen előtérben. Elég nehéz megfelelni.

Amit én tudok igazán, abból ma nagyon ritka, hogy főműsor időben lehessen műsort készíteni. A mai pörgősebb műsoroknál viszont meg kell találni, hogyan lehet az értékeket belecsempészni. Így én is még keresem, hogy most épp milyen lehetőségek vannak. Ez egy nehéz ügy.

- Azt mondják, egy ember akkor csinál valamit jól, ha kap kritikát, hiszen abból építhet. Eleinte hogyan fogadott ilyen visszajelzéseket, ha voltak?

J.G.: Eleinte? Most is nehéz dolog ez. A jó kritikával nincs baj, annak mindig örül az ember. Az indulatos bántások, hozzászólások vagy a nem értő, a politikailag manipuláló véleményeket nagyon rosszul viselem, picit dühösebb vagyok. De legtöbbször megpróbálok visszaválaszolni, nem hagyom szó nélkül.

- Mit érez pályafutása legnehezebb pillanatának?

J.G.: Több nehéz pontja van. Például egy új műsor indulása mindig nehéz dolog. Amikor a műsor összeáll, akkor kezdünk el igazán dolgozni. Az eleje mindig nagyon nehéz. Egyébként nem volt egy konkrét nehéz pillanat, sok olyan volt, van, ami mindig visszatér, amikor olyan szakaszban vagyunk. Az én pályámnak vannak visszatérő küzdelmei és ettől nem lehet megszabadulni, sajnós.

- Hogyan élték/élik meg gyermekei, hogy anyukájuk mindig a képernyőn van?

J.G.: A nagyokat érdemes lenne megkérdezni mivel, amikor kicsik voltak, akkor a televízió sokkal népszerűbb volt, mint ma. Szerintem nekik volt ez igazán kihívás, hogy soha nem tudtak önmaguk lenni, mert mindig mindenhol valakinek a valakijejei voltak. A kislányomnak talán egyszerűbb, bár, amikor új műsor kezdődik, az akkor rá is rávetül.

- Fel szokták ismerni?

J.G.: Igen, az a ritka – de azért szokott lenni -, hogy nem ismernek fel. Az azt jelenti, hogy aznap nagyon rosszul nézhettem ki.

Már nagyon régóta így van, hogy felismernek. Csodálatos elismerés. De természetesen azért én is szoktam álruhás királylányt játszani a városban.

Gerdán Liza